

בית שמאי פרק שלשה עשר יבמות

קו.

עין משפט גזר מצוה

כה א מיי פ"א מהלכות
גיטין הל' ו סמנ
עשין ג טו"ע פ"ה סעי' כ'
קנה ספקי לה:
כו ב מיי פ"ו מהל'
אישתו הלכה כג סמנ
עשין מה טו"ע פ"ה סעי' ס'
לא ספקי לה:
כז ג מיי פ"ה מהלכות
גיטין הל' כג סמנ
עשין ג טו"ע פ"ה סעי' ס'
קנה ספקי ג:
כח ד מיי פ"ה הל' כד
טו"ע פ"ה סעי' א':
כט ה מיי פ"ה הל' כה
טו"ע פ"ה סעי' ז':
ל ו מיי פ"ה סעי' ט'
טו"ע פ"ה סעי' ט':

תוס' חד מקמאי

דאמר כ"ר וההיא דקתני
קידושין תלוין אמר
לך שמואל רבנן היא
ואנא דאמרין כ"ר ג' וליכא
לתרצוי לשמואל דהייק
קידושין תלוין עד שיבטול
בפירוש לשם קידושין
לאחר שהגדילה דאי"כ
קידושין קמאי לא מהני
דבר מיד והאי קידושין
תלוין כדפריש' ריש
שמעתי אפיק' ליה אבל
דברי ה"ר אלפס שכתב
בזה לא מפרקי הוא
וכ"ר והלכתא כרב הלכך
כשבעל אחר שגדלה אצלו
קידושין ראשון קידושין
ולא הו' קידושין מדרבנן
וכשלא בעל לאחר שגדלה
אצלו קידושין ראשון
אינו קידושין מדרבנן
אלא הו' קידושין מדרבנן
הלכך צריכה גט משני
ומראשון נמי צריכה גט
דאינה יוצאה במיאון
אחר שהביאה ב' שערות
והו' דבר בורח' מסקנא
דשמעתי' דהרשת לאו בת
חליצה היא אפי' חרשת
דמקרא קדוש' אינם
קטנה וחרשת אין ביאת
אליה מדרבנן. הא דתנן
קטנה וחרשת אין ביאת
אחת מהן פוטרת צרתה
לית נפלה לו מאחיו פקח
ול"ש נפלה לו מאחיו
חרש:

קסבר שמואל כל הבועל על דעת קידושין הראשונים הוא בועל.
וא"ת לשמואל דלית ליה דקדושין גדלי בהדה מ"ט דר"ג
ולעיל צריש פ"ד (דף ק"ה) משמע דשמואל אית ליה מילתא דר"ג דפריך
למילתיה ואי אין זיקה מיבעט דהא אמר ר"ג כו' וי"ל דלשמואל ז"ל
דמיירי (ו) כדמפרש בהדיא שבעל

לשם קידושין ועוד אור"י דהתם כיון
דיצמתו ואשתו שתייה לפניו אפילו
בסתמא בועל לשם קידושין כדי לחתום
יצמתו ממנו בדאשתו יחאה ליה
מיצמתו ומיהו קשה דמיקשה לשמואל
מדרבנן דרבי אליעזר כשהחזירה
כשהיא קטנה וגדלה אלכו דמסתמא
בועל לשם קידושין דליכא למימר
לאיירי כשפירש שבעל לשם קידושין
לא"כ היכי פריך מניה בהמדרי
(מכונות דף ע"ג ע"ב) (ס) לרב אלף ע"כ
כשבעל סתם ולא מני לאוקומי
כשפירש לא"כ היינו החזירה כשהיא
גדולה וארי' דשמואל סבירא ליה כר"ש
זן יהודה (מש"ס ר' ישמעאל) דלמנר
בהמדרי (ג"ו ס) אס בעלו לא
קנו אי נמי כר' שמעאל דלמ' שמואל'ט'
משום רבי ישמעאל והיא לא נתפשה
כו' **והיא אפריגו בה חדא זימנא.**
מינה לר"י והא תרוייהו כריכי דאי
אתמר הדיא דלמנר רב צריכה הימנו
גט ה"א צריכה מספק דלא ידעינן
אי בעל לשם קידושין אס לאו קמ"ל
לזין צריכה גט משני דודאי רהשו
בעל לשם קידושין ואי אתמר הדיא
דקאמר שמואל צריכה גט משני ה"א
היינו מספק ומראשון נמי צריכה גט
מדאורייתא דשמא לשם קידושין בעל
ואר"י דהי פריך והא יאפריגו זה
חדא ומנא ואמאי פליגי בשני מקומות
בחד מהן הוה מני לאשתו' ולימא
הי קדשה על תנאי ובעל ר' אמר
צריכה גט מראשון ולא משני ושמואל
אמר אין צריכה גט מראשון אלא משני
אי נמי יתיבי בדיקן קטנה שהגדילה
ועמדה ושאת רב אמר אינה צריכה
גט משני אלא מראשון ושמואל אמר
צריכה גט משני ולא מראשון מה"ט'
אבל מדרבנן צריכה:

בההיא קאמר רב משום דאיכא תנאי אחורי אהליה

א'תנאיה. פ"י משום דלזין אדם עושה
בעילתו בעילת זנות אית לן למימר
דאחליה לתנאיה והיה דעתו שיחולו
קידושין כספ מללא הזכיר התנאי אבל
צהא דליכא בעילת זנות שריי' אכל
שם קידושין דרבנן ועוד דליכא קדושין
הראשונים דנימא שיחולו אימא
מודי ליה לשמואל ובקונטרס הגיה
הכא צריכותא דכוננות ואין למחוק
גירסא זו דהא למ"ד בהמדרי (מכונות
דף ע"ד) קידשה ע"ת ובעל ד"ה צריכה
היינו גט ופ"ה פליגי (שם דף
ע"ג ע"ב) ובקטנה שלא מילתיה והגדילה
ועמדה ושאת א"כ פשיטא ליה טפי

מאי לאו דלא בעל ראשון משגדלה וקאמר רב אינה צריכה גט משני
דחלו קידושין הראשונים כשגדלה: **כשבעל.** לפיכך אינה צריכה גט
משני דבעילה שבעל הראשון משגדלה סתמא לשם קדושין נתכוון
ידוע היה שאין קידושי קטנה כלום: **על סנאי.** שאין עליה נדרים או

מומין: **וכנסה סתם.** ואח"כ נמצאו
עליה נדרים צריכה גט דזיאה לשם
קידושין הואי ידועה היה שאין קידושין
הראשונים כלום: ה"ג צריכה דאי
איסור צהא צהא קאמר רב משום
דליכא סנאי. והכי איתא בכתובות פ'
המדרי (דף ע"ג): **דאי איסור צהא.** גבי
קטנה שלא מילתיה צהא קאמר רב דאסיק
אדעת' לבעול לשם קידושין משגדלה
משום דליכא תנאה אין פסול קידושין
הראשונים משום תנאי אלא משום
קטנות ואדם ידוע שאין קידושין
הראשונים כלום וחזר ובעל לשם
קידושין: **אלו צהאי.** דליכא תנאי
אימא מודה לשמואל ודעתא דתנאי
בעיל כסבור שאין עליה נדרים וקיימא
תנאי שצניעות: **אזי כורסייא.**

כאשר ידוע וקס"ד כשאר פסוקים שעדיין
לא בעלה ואפ"ה לא הצריכה גיטא
מזבתא. אלא תלו קדושי קמאי:
מינסב נסבי. ונתקדשה בבעילה
משגדלה: **וקא אפקעינהו לקידושין**
מיניה. דכל דמקדש תולה דעת
חכמים הוא דהא כדת משה ישראל
קאלמרינן וכו' ויהו אמרי דחוטף אשה
נדעלה רב יונה קידושין: **סינה**
דקדיש בכספא. איכא למימר
דאפקעינהו לקידושין ושוו מעות מתנה
דפקדן צ"ד הפקר: **קדיש צדיקה.**
מאי הפקר צ"ד איכא למימר: **שויה**
לבעילתו בעילת זנות. והוא דעתם
תלה: **כר' אליעזר.** דמלמדין הקטנה
לנאן: **בתנאי שמי יסומות.**
נכריות: **או חליצה.** לאחר שהגדיל:
קטנה וחרשת. לא ידעינן צהי יחא
ליה והי חשיבה אשתו טפי:
גמ' וחרשת צה חליצה היא. דקתני
ממתניתין וכן שמי חרשות: **כי היכי**
דעל. לבעל הראשון שנכנס בזמניה
הי נמי נפיק מיצב כנרמיה: **נשאין**
שמי נכריות. פקח לפקח ומרשת
לחרש: **כונס.** שאינה צה חליצה
משום קרייה אלא כונסה ואס רצה
להוציאה אח"כ מוציאה בגט שכנס
שנכנסה בזמניה כן תלא בזמניה
ולא צריכה חליצה: **כונס ואין מוציאה**
לעולם. שאין גיטו מפקיע קידושי
אחיו פקח שהזיקוהו לו ליצוס:

חולץ
נפק פקח ואחר כך נתחרשה לא דמעכבא בה קרייה איתביה אב"י וחרשת
מעיקרא בת חליצה היא והתנאי' שני אחין אחד פקח ואחד חרש נשאין לשתי
נכריות אחת פקחת ואחת חרשת מת חרש בעל חרשת מה יעשה פקח בעל
פקחת כונס ואם רצה להוציא יוציא מת פקח בעל פקחת מה יעשה חרש בעל
חרשת כונס ואינו מוציא לעולם מאי לאו בחרשת מעיקרא כאן בפקחת ואח"כ
חולץ

במקדש ע"ת לזריכה גט מנכנסה שלא מילתיה דכונס וצריכותא דהכא וצריכותא דלביי' :
לפיכך עשו זו שלא בהוגן ואפקעינהו לקידושי מיניה. מספקא לר"י אי עומא דאפקעינהו משום דכל דמקדש אדעתא דרבנן מקדש
או משום דיש כח ציד חכמים לעקור דבר מן המורה מללא הזכיר כאן כמו שהזכיר בכל מקום כל דמקדש אדעתא דרבנן
מקדש: **וחרשת בת חליצה היא והתנאי כו'.** וא"ת תיקי נמי מנכנסה דתנן במתניתין דחליצה אחת מהן פוטרת צרתה ואילו בפרק מנאות
חליצה (לעיל דף קד:) תנן קטנה שחלצה מחלוץ משגדלה ואס לא חלצה חליצה פסולה ומיהו בקונט' פ"י דחליצתה לכשתגדיל פוטרת צרתה ועוד
דליכא לאוקומא מנאי' דהכא כר' יוסי דלמנר אשה זין גדולה זין קטנה ולפי הידוש' דגרסי' לעיל ואס לא חלצה חליצתה כשרה אמי שפיר טפי:
מאי

(א) כתובות ע"ב; (ב) (ג) ס' פ"ה;
(ד) ס' ג. גיטין ג' ע"ב. ע"ב. צ"ב
מת: לעיל (ד) (ה) ג' נדה ח.
(ו) [למנן ק"א]; (ז) לעיל ק"ד;
(ח) [ל' רבה כדמקדש לנסוף
חיבתא דרביה]; (ט) [למנן
ק"ב]; (י) [ל' ל' רבה];
(יא) [לעיל ק"א]; (יב) [ל' רבה
כקטנה]; (יג) [וע' מוספת
כתובות ע"ב. ד"ה כההיא];

הגהות הב"ח

(א) גמ' צריכה (דאי איסור
וכי' צריכה) חל"מ וי"ב
ויקח רש"י רבא איסור
בהא בהא קאמר רב
משום דליכא תנאה
אבל בהא דאיכא תנאה
אימא מודה לשמואל
ואי איסור בהדיא
בהדיא קאמר שמואל
אבל בהא אימא מודה
ליה לרב צריכה: (ב) (ג) תוס'
ד"ה קסבר ואי' דמימי
ר"ג כדמפרש:

מוסף רש"י

שי"ר לעמוד קודם קשים
גרים לישראל. שאין
בקולין מנאות ונשאין
פוטרתה ועוד שמה
למדי' משגל ממעשיהו.
מפי מורי הוקף. ויש
אומר שכל ישראל ערבים
זה בזה. וכל מינתל
היא. שלא תערבו בשביל
הגרים. דלמדין בנת'
קטנה (ל'): נמצא לל
לח משגל שם מאות
אלף ושלש אלפים ותיק'
בדמות. שכולן נעטרבו זה
בזה. אלא לא נעטרבו
על הגרים (נדח ג"ב).
הוא משתו לשלשלה.
שבו על מקום. ששים
גבורים. למדין חמיה.
ושם לאו דוקא. מלומדי
מלחמה. מלחמה שם.
תורה (סנהדרין ג'). קטנה.
ימותה שלא מיאנה.
כקטנותה והגדילה. ולא
עליה ואחר כך מילתיה
(כתובות ע"ב). אינה
צריכה גט משני. דמי
גדלה צה עליה לשם
קדושין ידוע הוא שם
קדושי קטנה כלום (ס"ח).
צריכה גט משני. דכל
הבעל על דעת קדושין
הראשונים בעל. ואפי'
דמדה שמואל שספור
לשני. דמשה שלמה היא
(נדח ג"ב). דלזין צה מנאות
מהביאה שמי שערות. גט
מיהא צהי מיניה. דהא
דלמדי רבנן גדולה לא
מנאות מדרבנן היא. ורב
כבר דאורייתא הוא. משום
דכי בעיל משגדל לס
קדושין בעל (כתובות ע"ב).
עד כאן שי"ר לעמוד קודם.
ואפקעינהו
לקידושי מיניה. ושינוי
למעות לקדושין מתנה
למפרש. דהפקדן צ"ד
הפקדן (לעיל צ'). תיבא
דקדיש בכספא כו'.
רצה רש"י ומקסו רש"י
לעיל ס'. חרש שגדלן.
חליצתו פסולה לפוטרה
מקום לח שער (ע"ד)
(ד). וחרשת שחליצה
כו' חליצתה פסולה.
היא עממה אינה נפטרת
בחליצתה ואין לה תקנה
אלא ביטול ואס רצה
להוציא יוציא בגט (ס"ח).
כונס ואינו מוציא לעולם.